

Bettina

‘Na het ongeval kwamen we al vlug in contact met de dienst Slachtofferhulp. Mijn moeder wou er eerst niet van weten Er moest niemand komen, vond ze. Maar ik drong aan: “Laat ons het toch proberen, ma. Dan zien we wel!” Het gesprek viel goed mee. En zo hoorden we voor het eerst iets over Moderator, de dienst voor slachtofferdaderbemiddeling.

Via bemiddelaar Lies vernamen we dat Ronny ons graag, heel graag zelfs, wou ontmoeten. Maar het was aan ons om te beslissen. We werden niet onder druk gezet. We kregen de tijd om erover na te denken. En we begrepen ook dat we de bemiddelingsgesprekken konden oppakken maar op elk moment ook weer konden stopzetten.

Mijn moeder zag dat wel zitten, zo’n direct bemiddelingsgesprek. En ikzelf, ja, ik wou die man ook wel eens zien: hoe hij reageerde, wie hij was, wat hij te vertellen had. De situatie was ook niet vanzelfsprekend en makkelijk hé. Ronny kwam hier nog enkele keren per week voorbij. Dat was toch wel wat vreemd. Maar het zorgde er mee voor dat we na twee maanden bedenktijd erin toestemden om Ronny effectief te ontmoeten.’

Bettina bevestigt wat mij steeds duidelijker wordt en waar ik alvast grondig van overtuigd raak: soms, ongewild, raken de verhalen van mensen in een gemeenschap elkaar. Soms is dat een zeer pijnlijk geraakt zijn. Geraakt door de dood zelfs, zoals in dit verhaal. Ongewild. Twee levenslijnen raken met elkaar

verstrengeld, willens nillens. En wat doe je daarmee? Hoe ga je dan verder? Gekwetst, verwond, verweesd, geblutst, getekend? En wat kan dan een beetje helpen? Welke pleisters zijn er voor die diepe wonden? De brandweerman, de baas van het bedrijf, collega's, getuigen, lotgenoten ... Maar wellicht en hopelijk ook de 'bevoegde' diensten, zoals de dienst Slachtofferbejegening van de politie of Slachtofferhulp van het Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW) of Moderator. Zeker deze laatste, waar de twee partijen op een of andere manier bij elkaar gebracht worden. Dat kan een gemeenschap, die na zo'n tragisch voorval weer verder moet, alleen maar ten goede komen!

'Lies, de bemiddelaar, had ondertussen al een tijdje heen en weer gependeld van Ronny naar ons en terug. Telkens nam ze onze vragen mee, kwam ze met antwoorden terug en omgekeerd. Lies was voor mij echt heel belangrijk. Ze was mijn houvast. Ik voelde me veilig bij haar.

Twee maanden later was het dan eindelijk zover. We ontmoetten elkaar in een zaaltje in de stad. Ronny was daar met zijn toenmalige partner. Ikzelf was er met mijn man, mijn moeder en mijn broer. En Lies natuurlijk. Je zag onmiddellijk hoe die man onder heel die gebeurtenis leed.'

Ronny

'Ik was zo zenuwachtig! Voortdurend speelde het door mijn hoofd: Mieke, ik heb jouw man vermoord!

“Ik ben verantwoordelijk voor de dood van jouw man,” zei ik, “maar ik kon er niets aan doen! Ik hoop dat je me kan vergeven.”

En weer bevestigde zij: “Neen, je kon er niets aan doen.”

Er was geen wrok, geen verwijt. Er viel wel duizend kilo van mij af.’

Bettina

‘Het was een heel emotionele ontmoeting. Nog altijd zie ik voor mijn ogen hoe Ronny mijn moeder in zijn armen nam. We hadden het nog eens over het ongeval. Over de moeilijke omstandigheden daar op het bedrijventerrein. Over wat er gebeurd moest zijn. Lies bleef op de achtergrond. Maar als het gesprek dreigde stil te vallen, trok ze het weer op gang. Voor mij was ze echt van onschatbare waarde.

Ronny drukte nog eens zijn spijt en zijn onmacht uit. Er kwamen geen verwijten.

Tegen mijn broer, die zich wat geslotener en stuurser opstelde, zuchtte hij: “Ik had wel wat schrik van jou.”

Mijn broer drukte hem toen op het hart: “Ik verwijt jou echt niets. Ik kan daar gewoon niet zoveel woorden aan geven. Voor mij is met dit gesprek wel de kous af.”

En toen de spanning er wat af was, hebben we honderduit verteld. Over mijn vader, wie hij was. Een handige vader, die met plezier een handje toestak bij de kinderen thuis. Hoe sociaal hij was. Een levensgenieter. Elke week naar het voetbal. En over het carnaval natuurlijk.